

IANCU LAURA

Az ember

*az ember végül készen áll
készen jön a kezdetlegességbe
kezében gyufaszál
kilép a fényre
házára nincsen szükség
világa senkiföldje
sem temetője sem éjszakája
sem tört élet a kapualjba
sem szó sem csapás
ki hívná s mi elvezetné
másféle sárba másféle sötétségbe*

A napszámos

*A napszámos irtózik
a poshadt forrás felett,
ti adjatok neki inni –
megmondói a szépnek!
Ki megtűrt, már nem csodálkozik.
Gyölcsöt sző,
térdén menetel, lopva imádkozik,
úgy él, hogy fut,
kört körre ró,
szobor egyszer, máskor folyó.*

Az eb

*Gyógyíthatatlan szájú eb
ugat, rám önti félelmét,
hívom Assisi Ferencet,
ki búban lelte örömét.
Ments meg! Villámok közepén,
falra szegelt és kitakart,
kering és hozzám csapódik,
eltéríti holnapomat.*

A sötétség

*Zavard ki, anyám,
a sötétséget,
falomról elnyeli a festett tájat
s a feszületet,
a muskátli vörösét.
Ereimben hömpölygő féltés:
nem lesz több hajnal,
és nem lesz utolsó ébredés.*

A kárhozottak

*Itt ülök kidöntött fák között.
Mögöttem szögesdrót, azon túl kitagadott végtelen:
Egyetlen szavadtól megretten.
Nézem az elkárhozott varjakat –
elejtett szárnyal köröznek,
hogyan szívem megszakad.*

Ó- és Újszövetség

*Titokban teremtő Isten
Tanúkkal érkezik.*

Körömversek

*Én nem tudom, milyen az ölelés,
nincs szíve annak, akit szeretek.
Ismeretlenül mutatkozik meg.*

•

*Nem tudom, milyen volt,
mikor még vert szívem, ha érkezett, ha csomagolt,
vert, mintha mit sem értene,
nem ismerte a Szót. Leült, és ölbe vett.*

•

*Mint aki hangot hall:
elindulok feléd.
Mázsás felhők jönnek,
és jön velem a föld.*